

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η τελευταία διάσωση

Αναφέρονται συχνά, τα στελέχη του κ. Τσίπρα, στη λαϊκή εντολή την οποία έλαβαν με τις εκλογές και στην απόφασή τους να παραμείνουν πιστοί σε προεκλογικές υποσχέσεις. Κατανοητό. Σε κάθε δημοκρατία, οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι των ψηφοφόρων είναι καλό να μένουν πιστοί μετά τις εκλογές σε όσα λένε πριν από τις εκλογές. Η πειθαρχία αυτή είχε χαθεί σε ορισμένες περιστάσεις της πρόσφατης ιστορίας. Σε δύο περιπτώσεις, αυτό συνέβη υπό την πρωθυπουργία Παπανδρέου. Στα χρόνια του Ανδρέα Παπανδρέου, μετά τη δεύτερη εκλογική επιτυχία του, το 1985. Η αποκάλυψη του άκρως επικινδυνού βαθμού εξασθένησης της ελληνικής οικονομίας οδήγησε σε απότομη στροφή. Εφαρμόστηκε αντιπληθωριστικό πρόγραμμα αυστηρής εισοδηματικής και δημοσιονομικής λιτότητας αλλά και υποτίμησης της δραχμής, με στόχο τη διάσωση του διεθνούς ισοζυγίου συναλλαγών, σε φόντο αδυναμίας εξωτερικού δανεισμού.

Το 2010, όταν ο υιός του, Γιώργος, οδηγήθηκε σε πλήρη ανατροπή των προεκλογικών παραλόγων υποσχέσεων, εφαρμόστηκε και πάλι το ίδιο μείγμα πολιτικής με δύο σπουδαίες διαφορές: δεν χρειαζόταν υποτίμηση, ενώ υπήρξε γενναιόδωρη δανειακή υποστήριξη υπό τη σκέπη της εταιρικής σχέσης της Ελλάδας με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Υπάρχουν και τα αντίθετα παραδείγματα. Δύο πρωθυπουργοί, ο κ.κ. Μητσοτάκης και Σημίτης, το 1990 και 1996, εξελήγησαν χωρίς να αποκρύψουν

ότι θα ακολουθούσαν πολιτικές ενεργού προσαρμογής, άρα λιτότητας.

Ο Αλέξης Τσίπρας υπέπεσε στο σφάλμα του λαϊκισμού. Ακόμη χειρότερα, χρωμάτισε με «αριστερά» χρώματα την υπόσχεση μιας εύκολης ανάκαμψης της οικονομίας, λέγοντας όμως ότι αρκεί να βγάλει από πάνω μας το «μνημόνιο».

Το μεγάλο λάθος του πρωθυπουργού ήταν, μέχρι χθες τουλάχιστον, ότι φαινόταν να πιστεύει τις λαϊκίστικες ερμηνείες για τη φύση της κρίσης που αντιμετωπίζουμε. Με αποτέλεσμα να πρέπει τώρα να απαντήσει στο εξής ερώτημα: αν «αυτό» το μνημόνιο ήταν η «λάθος συνταγή», ποια είναι η «σωστή συνταγή» που περιλαμβάνει «αυτή» η νέα συμφωνία;

Ευτυχώς για τη χώρα, το μέγεθος των προβλημάτων που αυτή αντιμετωπίζει σήμερα είναι πολύ μικρότερο από εκείνο που αντιμετώπισε το 2010 και, κυρίως, το 2012. Το σημειώνω αυτό, επειδή το 2010 είχαμε σημαντικά αποθέματα «λίπους» να καταναλώσουμε πριν βρεθούμε αντιμέτωποι με την πραγματική παραγωγική φτώχεια της ελληνικής οικονομίας.

Αντιθέτως, το 2012 η χώρα ήταν εξουθενωμένη. Χωρίς την τριτεγγύηση των εταιρών μας, τη μέριμνα των Αμερικανών και την υποστήριξη των Κινέζων, θα είχαμε βυθιστεί για άγνωστο χρονικό διάστημα στη χειρότερη κρίση μετά την ίδρυση του κράτους. Ήταν η δεύτερη διάσωση της Ελλάδας. Η εξελισσόμενη διάσωση θα είναι η τρίτη. Και τελευταία!